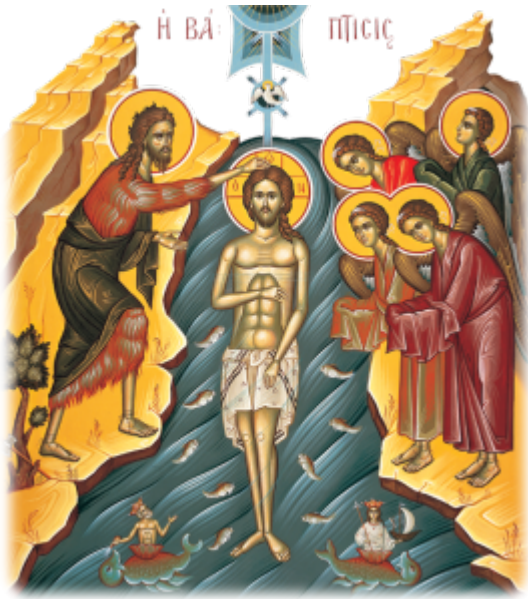

Ἀπόσπασμα ὁμιλίας εἰς τὰ Ἅγια Φῶτα

Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου

Μέ τήν γέννησιν λοιπόν ἔχομεν προεορτάσει τὰ πρέποντα καί ἐγώ ὁ ὁποῖος προεξάρχω εἰς τήν ἑορτήν καί σεῖς καί ὅλα τὰ ἐγκόσμια καί τὰ ὑπερκόσμια ὄντα. Ἐχομεν τρέξει μαζί μέ τόν ἀστέρα καί ἔχομεν προσκυνήσει μαζί μέ τούς μάγους, (Ματθ. 2, 10), ἔχομεν φωτισθῆ μαζί μέ τούς ποιμένας (Λουκ. 2, 7) καί ἔχομεν δοξάσει μαζί μέ τούς ἀγγέλους, τόν ἔχομεν δεχθῆ εἰς τάς ἀγκάλας μας μαζί μέ τόν Συμεών (Λουκ. 2, 13 ἔ). Καί τόν ἔχομεν δοξολογήσει μαζί μέ τήν ἀξιοσέβαστον καί σώφρονα ἐκείνην Ἄννα (Λουκᾶ. 2, 36 ἔ). Καί ὀφείλεται εὐγνωμοσύνη εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἦλθε κατά τρόπον ξένον πρὸς τήν φύσιν του εἰς τόν ἰδικόν του τόπον, διότι ἐδόξασε τόν ξένον. Τώρα δέ πρόκειται δι' ἄλλην πρᾶξιν τοῦ Χριστοῦ καί δι' ἄλλο μυστήριον.

Δέν ἠμπορῶ νά συγκρατήσω τήν χαράν μου. Νιώθω νά γεμίζω ἀπό θεόν. Λίγο ἀκόμη καί θά ἀρχίσω νά κηρύσσω τήν εὐχάριστον ἀγγελίαν, ὅπως ὁ Ἰωάννης, ἔστω καί ἂν δέν εἶμαι πρόδρομος, πάντως θά τό κάμω ἀπό τήν ἐρημίαν. Ὁ Χριστός φωτίζεται, ἄς φωτισθῶμεν μαζί του.

Ὁ Χριστός βαπτίζεται, ἄς κατέβωμεν μαζί του (εἰς τόν ποταμόν) διά νά ἀνέβωμεν καί μαζί του. Ὁ Ἰησοῦς βαπτίζεται. Θά πρέπει νά προσέξωμεν μόνον τό βάπτισμα ἢ καί ὅλα τά ἄλλα; Δηλαδή ποῖος ἦτο, ἀπό ποῖον ἐβαπτίσθη καί πότε ἐβαπτίσθη; Ὅτι ἦτο καθαρός, ὅτι ἐβαπτίσθη ἀπό τόν Ἰωάννην καί ὅτι μετὰ ἤρχισε τά θαύματα; Διά νά μάθωμεν τί καί διά νά διαπαιδαγωγηθῶμεν εἰς τί; Ὅτι α) πρέπει νά καθαριζώμεθα προηγουμένως, β) νά εἴμεθα ταπεινόφρονες καί γ) νά κηρύσσωμεν μόνον ὅταν εἴμεθα ὀλοκληρωμένοι κατὰ τήν πνευματικήν καί σωματικήν ἡλικίαν. Τό πρῶτον (πρέπει νά τό εἴπωμεν) πρός ἐκείνους οἱ ὅποιοι σκοπεύουν νά βαπτισθοῦν, ἐνῶ δέν ἔχουν προηγουμένως προετοιμασθῆ καί ἐνῶ δέν παρέχουν ἐγγυήσεις μέ τήν συνήθειάν των νά πράττουν τό καλόν, ὅτι ἡ λύτρωσίς των θά παραμείνη σταθερά. Διότι ἐάν τό χάρισμα (διότι πράγματι εἶναι χάρισμα) παρέχει ἄφεσιν τῶν παρελθόντων, τότε εἶναι περισσότερον ταιριαστόν πρός τήν εὐσέβειαν τό νά μήν ξαναγυρίσωμεν εἰς ἐκεῖνα τά ὁποῖα ἔχομεν ἐμέσει. Τό δεύτερον ἀναφέρεται εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι ὑπερηφανεύονται ἔναντι τῶν ἱερέων, ἄν εἶναι κάπως ἀνώτεροι ἀπό αὐτούς. Τό τρίτον δέ πρός ἐκείνους οἱ ὅποιοι βασίζονται εἰς τόν νεανικόν των ἐνθουσιασμόν καί νομίζουν ὅτι ἡ κάθε περίστασις εἶναι κατάλληλος διά διδασκαλίαν ἢ κατάληψιν τῆς πρωτοκαθεδρίας.

Ὁ Ἰησοῦς ὑποβάλλεται εἰς κάθαρσιν καί σύ τήν περιφρονεῖς; (Καθαρίζεται) ὑπό τοῦ Ἰωάννου, καί σύ ἐπαναστατεῖς ἐναντίον τοῦ κήρυκός σου; Καθαρίζεται ὅταν εἶναι ἤδη τριάκοντα ἐτῶν, καί σύ προτοῦ κἄν βγάλης γένεια διδάσκεις τούς γέροντας ἢ τοῦλάχιστον νομίζεις ὅτι τούς διδάσκεις, ἐνῶ οὔτε ἡ ἡλικία οὔτε καί, ἐνδεχομένως, ἡ συμπεριφορά σου σέ κάνουν ἄξιον σεβασμοῦ; Εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν δέ ἔρχονται εἰς τήν γλῶσσαν τά παραδείγματα τοῦ Δανιήλ καί τῶν ἄλλων νέων κριτῶν, ἐπειδή καθένας ὁ ὅποιος ἀδικεῖ, εὐκόλα βρίσκει δικαιολογίας. Δέν ἀποτελεῖ ὅμως νόμον τῆς Ἐκκλησίας ἐκεῖνο τό ὅποῖον εἶναι κάτι σπάνιον, ὅπως τήν ἀνοιξιν δέν τήν φέρει ἕνα μόνον χελιδόνι, ὅπως δέν κάνει καί μία μόνον γραμμή τόν γεωμέτρην, ἢ ἕνα μόνον ταξίδι τόν ναυτικόν.

Ὁ Ἰωάννης ὅμως βαπτίζει καί ἔρχεται νά βαπτισθῆ ὁ Ἰησοῦς, διά

νά αγιάση μέν ένδεχομένως καί τόν βαπτιστήν, ὅπως εἶναι δέ καταφανές, διά νά θάψη μέσα εἰς τό ὕδωρ ὅλον τόν παλαιόν Ἀδάμ καί νά αγιάση πρίν ἀπ' αὐτούς καί χάριν αὐτῶν τόν Ἰορδάνην. Ὅπως δέ ὁ ἴδιος ἦταν πνεῦμα καί σάρξ, ἔτσι δίδει τήν πνευματικήν ὀλοκλήρωσιν μέ Πνεῦμα καί ὕδωρ. Ὁ βαπτιστής δέν δέχεται καί ὁ Ἰησοῦς ἀγωνίζεται (νά τόν πείση). «Ἐγώ ἔχω ἀνάγκην νά βαπτισθῶ ἀπό σένα» λέγει ὁ λύχνος εἰς τόν Ἥλιον, ἡ φωνή εἰς τόν Λόγον, ὁ φίλος εἰς τόν Νυμφίον, ὁ ἀνώτερος ἀπό κάθε ἄλλο γέννημα γυναικός (Ματθ. 11, 11) εἰς τόν Πρωτότοκον ὀλοκλήρου τῆς δημιουργίας (Κολ. 1, 15), ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐσκίρτησεν ἐνῶ εὐρίσκετο μέσα εἰς τήν κοιλίαν εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐπροσκυνήθη μέσα εἰς τήν κοιλίαν, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος προέτρεξε καί ὁ ὁποῖος θά προτρέξῃ εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐφάνη καί θά φανῇ. «Ἐγώ ἔχω ἀνάγκην νά βαπτισθῶ ἀπό σένα» – πρόσθεσε καί «δι' ἐσέ» (διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἐπρόκειτο νά βαπτισθῇ μέ τό μαρτύριον) ἢ, ὅπως ὁ Πέτρος, τό ὅτι θά καθάρισῃς ὄχι μόνον τούς πόδας – «καί σύ ἔρχεσαι πρός ἐμέ; » (Ματθ. 3, 14). Καί τοῦτο εἶναι προφητικόν. Διότι ἐγνώριζεν ὅτι ὅπως μετὰ τόν Ἡρώδη ἐπρόκειτο νά καταληφθῇ ἀπό μανίαν ὁ Πιλάτος, ἔτσι καί μετὰ ἀπ' αὐτόν, ὁ ὁποῖος θά ἔφευγε προηγουμένως, θά ἀκολουθοῦσε ὁ Ἰησοῦς. Τί δέ λέγει ὁ Ἰησοῦς; «Ἄφησε τώρα τάς ἀντιρρήσεις» (Ματθ. 3, 15), διότι αὐτό ἀπαιτοῦσε τό θεῖον σχέδιον. Διότι ἐγνώριζεν ὅτι μετ' ὀλίγον ἐπρόκειτο νά βαπτίση αὐτός τόν βαπτιστήν. Τί δέ εἶναι τό φτυάρι (Ματθ. 3, 12); Ἡ κάθαρσις. Τί εἶναι δέ τό πῦρ (Ματθ. 3, 10); Τό κάψιμον κάθε ἀνοήτου πράγματος καί ἡ ἀναζωπύρωσις τοῦ πνεύματος. Τί εἶναι δέ ἡ ἀξίνη; Τό κόψιμον τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἔχει γεμίσει μέ ἀκαθαρσίας, ἔχει καταστῆ ἀθεράπευτος. Τί εἶναι δέ ἡ μάχαιρα (Ματθ. 10, 34); Ἡ τομή τήν ὁποίαν κάνει ὁ Λόγος καί ἡ ὁποία ξεχωρίζει τό κακόν ἀπό τό καλόν καί τόν πιστόν ἀπό τόν ἄπιστον καί ἡ ὁποία κάνει τόν υἱόν καί τήν θυγατέρα καί τήν νύμφην νά ἐπαναστατοῦν κατά τοῦ πατρός καί τῆς μητρός καί τῆς πενθεράς (Ματθ. 10, 35), καί τά νέα καί πρόσφατα (νά ἐπαναστατοῦν) κατά τῶν παλαιῶν τά ὁποῖα εἶναι σκιώδη. Τί εἶναι δέ τό κορδόνι τοῦ ὑποδήματος (Ματθ. 3, 11), τό ὁποῖον δέν ἡμπορεῖς νά λύσῃς σύ ὁ ὁποῖος βαπτίζεις τόν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος ἔζησες εἰς τήν ἐρημίαν μέ νηστείαν, ὁ νέος Ἡλίας, ὁ ὁποῖος εἶσαι κάτι ἀνώτερον καί

ἀπό προφήτην (Ματθ. 11, 9), ἐφόσον εἶδες καί ἐκεῖνον τόν ὁποῖον εἶχες προφητεύσει καί ὁ ὁποῖος συνδέεις τήν Παλαιάν μέ τήν Καινήν Διαθήκην; Τί εἶναι τοῦτο; Ἐνδεχομένως ὁ λόγος περί τῆς ἐλεύσεως εἰς τήν γῆν καί περί τῆς σαρκός, τοῦ ὁποίου καί τό ἐλάχιστον ἀκόμη τμήμα εἶναι ἀδύνατον νά γίνη κατανοητόν, ὄχι μόνον εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀκόμη σαρκικόν φρόνημα καί εἶναι ἀκόμη νήπια εἰς τόν Χριστιανισμόν, ἀλλά καί εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι διαθέτουν τό Πνεῦμα τοῦ Ἰωάννου.

Ἀλλά καί ἀνεβαίνει ἀπό τό ὕδωρ ὁ Ἰησοῦς. Ἀνεβάζει δέ μαζί του καί τόν κόσμον καί βλέπει νά σχίζωνται οἱ οὐρανοί, τούς ὁποίους ὁ Ἀδάμ εἶχε κλείσει διά τόν ἑαυτόν του καί διά τούς ἀπογόνους του, ὅπως εἶχε κλείσει καί μέ τήν μάχαιραν τοῦ πυρός τόν Παράδεισον (Γεν. 3, 24). Καί τό Πνεῦμα μαρτυρεῖ τήν θεότητα (διότι τό ὅμοιον σπεύδει πρὸς τό ὅμοιον) καί ἡ φωνή ἀπό τούς οὐρανοῦς (Ματθ. 3, 17) (διότι ἀπ' ἐκεῖ προερχόταν ἐκεῖνος διά τόν ὁποῖον ἐδίδετο ἡ μαρτυρία). Ἐμφανίζεται δέ ὡσάν περιστέρι (Λουκ. 3, 22) (διότι τιμᾷ τό σῶμα, ἀφοῦ καί αὐτό γίνεται θεός μέ τήν θέωσιν, ὅταν αὐτή θεωρῆται ἀπό τήν πλευράν τοῦ σώματος) καί λόγῳ τοῦ ὅτι εἶναι ἀπό πολύ παλαιά συνηθισμένο νά φέρη τήν εὐχάριστον ἀγγελίαν τῆς πάυσεως τοῦ κατακλυσμοῦ τό περιστέρι (Γεν. 8, 10 ἐ). Ἐάν δέ κρίνης τήν θεότητα μέ ὄγκους καί μέ σταθμά, καί διά τόν λόγον αὐτόν σοῦ φαίνεται μικρόν τό Πνεῦμα, ἐπειδή παρουσιάζεται μέ μορφήν περιστεριοῦ, ᾧ ἀνόητε καί μικρόψυχε διά τά πιό μεγάλα, εἶναι καιρός νά δυσφημίσης καί τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐπειδή παρομοιάζεται μέ ἕνα σπειρί ἀπό σινάπι (Ματθ. 13, 31 ἐ), καί νά ὑπερυψώνης τόν διάβολον πιό πολύ ἀπό τήν μεγαλειότητα τοῦ Ἰησοῦ, ἐπειδή αὐτός μέν ὀνομάζεται βουνό μέγα (Ζαχ. 4, 7) καί Λεβιάθαν καί βασιλεύς ὅσων εὐρίσκονται εἰς τά ὕδατα ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ὀνομάζεται ἀρνίον (Ἰω. 1, 29) καί μαργαρίτης (Ματθ. 13, 46) καί σταγῶν καί ἄλλα παρόμοια.

Ἐπειδή δέ σήμερα πανηγυρίζομεν τό βάπτισμα καί πρέπει νά κακοπαθήσωμεν ὀλίγον πρὸς χάριν ἐκείνου ὁ ὁποῖος πρὸς χάριν μας ἔγινεν ὅπως ἔμεῖς καί ἐβαπτίσθη καί ἐσταυρώθη, ἅς ἐξετάσωμεν φιλοσοφικά κάτι σχετικόν μέ τήν διαφοράν τῶν βαπτισμάτων, διά νά φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ καθαρισμένοι. Ὁ Μωϋσῆς ἐβάπτισεν εἰς τό ὕδωρ καί πρίν ἀπ' αὐτό εἰς τήν νεφέλην καί

εἰς τὴν θάλασσαν (Ἐξ. 14, 23). Αὐτό δέ ἀποτελοῦσε σύμβολον, ὅπως πιστεύει καί ὁ Παῦλος. Ἡ θάλασσα τοῦ νεροῦ, ἡ νεφέλη τοῦ Πνεύματος, τό μάννα τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς, καί τό ὕδωρ, τό ὁποῖον ἔπιναν, τοῦ οὐρανίου ποτοῦ (Α΄ Κορ. 10, 1 ἐ). Καί ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισεν, ἀλλά ὄχι τελείως ἰουδαϊκά, ἐπειδὴ δέν ἐβάπτισεν μόνον εἰς τό ὕδωρ ἀλλά καί εἰς τὴν μετάνοιαν. Ὅχι ὁμως καί ὀλότελα πνευματικά, ἐπειδὴ δέν προσθέτει καί τό «εἰς τό Πνεῦμα». Βαπτίζει καί ὁ Ἰησοῦς, ἀλλά εἰς τό Πνεῦμα. Αὐτό εἶναι ἡ τελειότης. Καί πῶς δέν εἶναι θεός, διὰ νά γίνω καί λίγο παράτολμος, ἐκεῖνος ἀπό τόν ὁποῖον θά γίνης καί σύ θεός; Γνωρίζω καί τέταρτον βάπτισμα, τό βάπτισμα τοῦ μαρτυρίου καί τοῦ αἵματος, εἰς τό ὁποῖον ἐβαπτίσθη καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, καί τό ὁποῖον εἶναι πολύ πιό ἀξιοσέβαστον ἀπό τά ἄλλα, καθόσον δέν μολύνεται ἀπό μεταγενέστερα ἁμαρτήματα. Γνωρίζω καί πέμπτον ἀκόμη, τό βάπτισμα τῶν δακρύων, τό ὁποῖον εἶναι ἀκόμη πιό ἐπίπονον, ὅπως «ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος βρέχει κάθε νύκτα τό κρεβάτι καί τά στρώματά του μέ δάκρυα» (Ψαλ. 6, 7), τοῦ ὁποῖου «αἱ πληγαί τῆς κακίας μυρίζουν ἄσχημα καί ἔχουν σαπίσει» (Ψαλ. 37, 6), ὁ ὁποῖος «πενθεῖ καί βαδίζει μέ σκυμμένο κεφάλι» (Αὐτόθι 7) καί ὁ ὁποῖος μιμεῖται τὴν ἐπιστροφήν τοῦ Μανασσῆ καί τὴν ταπείνωσιν τῶν κατοίκων τῆς Νινευί, ἡ ὁποία τούς ἐξησφάλισε τὴν συγχώρησιν (Ἰων. 3, 5), ὁ ὁποῖος, ἀκόμη, λέγει αὐτά τά ὁποῖα εἶπεν ὁ τελώνης εἰς τόν ναόν καί ἐκέρδισε τὴν συγχώρησιν ἀντί διὰ τόν καυχησιάρην φαρισαῖον (Λουκ. 18, 13 ἐ), καί ὁ ὁποῖος σκύβει μέ ταπείνωσιν, ὅπως ἡ Χαναναία (Ματθ. 15, 22 ἐ), καί ζητεῖ νά τόν εὐσπλαχνισθοῦν καί νά τοῦ δώσουν ὡς τροφήν ψίχουλα, τὴν τροφήν δηλαδή τὴν ὁποῖαν τρώγει ὁ σκύλος ὅταν εἶναι πολύ πεινασμένος. Ἐγώ μέν λοιπόν (ἐπειδὴ ὁμολογῶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶον εὐμετάβλητον καί μεταβλητῆς φύσεως) καί τοῦτο τό δέχομαι μέ προθυμίαν, καί προσκυνῶ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος τό ἔδωσε, καί τό δίδω καί εἰς τούς ἄλλους, καί προσφέρω φιλανθρωπίαν ἔναντι τῆς φιλανθρωπίας ἡ ὁποῖα μοῦ προσφέρεται. Διότι γνωρίζω ὅτι καί ἐγώ εἶμαι ἄνθρωπος ἀδύνατος, καί ὅτι μέ ὅποιο μέτρο θά κρίνω μέ τό ἴδιο θά κριθῶ (Ματθ. 7, 2). Σύ δέ τί λέγεις καί τί νόμους βγάζεις, ὧ νέε φαρισαῖε, ὁ ὁποῖος εἶσαι καθαρός μέν ὡς πρὸς τό ὄνομα ἀλλά ὄχι καί ὡς πρὸς τὴν ψυχικὴν διάθεσιν, καί ὁ

ὁποῖος, ἐνῶ εἶσαι τό ἴδιο ἀδύνατος μέ τούς ἄλλους, διακηρύσσεις μέ ἔπαρσιν τάς δοξασίας τοῦ Νοβάτου; Δέν δέχεσαι τήν μετάνοιαν; Δέν συγκινεῖσαι μέ τούς ὀδυρμούς; Δέν χύνεις οὔτε ἓνα δάκρυ; Μακάρι νά μήν συναντήσης οὔτε σύ τέτοιον κριτήν. Δέν σέβεσαι τήν φιλανθρωπίαν τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος πῆρε τάς ἀδυναμίας μας καί ἐσήκωσε τάς ἀσθενείας μας (Πρβλ. Ἠσ. 53, 4), ὁ ὁποῖος ἦλθε ὄχι διά τούς δικαίους, ἀλλά διά νά μετανοήσουν οἱ ἁμαρτωλοί (Λουκ. 5, 32), ὁ ὁποῖος «θέλει τήν εὐσπλαγνίαν περισσότερο ἀπό τήν θυσίαν» (Ἠσ. 6, 6), ὁ ὁποῖος συγχωρεῖ τά ἁμαρτήματα ἐβδομήντα ἑπτὰ φορές (Ματθ. 18, 22); Πόσο ἀξιομακάριστη θά ἦταν ἡ ὑψηλοφροσύνη σου, ἂν ἦταν καθαρότης καί ὄχι ἀνόητη κενοδοξία, ἡ ὁποία θέτει νόμους ἀνωτέρους ἀπό τάς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου καί ἀντικαθιστᾷ τήν μετάνοιαν μέ τήν ἀπόγνωσιν. Διότι τό ἴδιο κακά εἶναι καί ἡ χωρίς σωφροσύνην συγχώρησις καί ἡ χωρίς συγχώρησιν καταδίκη, ἐπειδή ἡ μέν πρώτη ἀφήνει τελείως ἐλεύθερα τά χαλινάρια ἐνῶ ἡ δευτέρα προκαλεῖ ἀπόγνωσιν μέ τήν σκληρότητά της. Δεῖξέ μου τήν καθαρότητά σου, καί τότε θά δεχθῶ νά ὑπερηφανεύεσαι. Τώρα ὅμως φοβοῦμαι μήπως, ἐνῶ εἶσαι γεμᾶτος ἀπό πληγᾶς, βάλῃς μέσα ἐκεῖνο τό ὁποῖον παραμένει ἀθεράπευτον. Οὔτε δέχεσαι μετανοημένον τόν Δαβίδ, ὁ ὁποῖος μέ τήν μετάνοιάν του διετήρησε τό προφητικόν του χάρισμα; Οὔτε τόν Πέτρον τόν μεγάλον, ὁ ὁποῖος ἔπαθε κάτι ἀνθρώπινον κατά τήν διάρκειαν τοῦ σωτηρίου πάθους (Ματθ. 26, 70); Ὁ Ἰησοῦς δέ τόν ἐδέχθη καί μέ τήν τριπλῆν ἐρώτησιν καί τήν τριπλῆν ὁμολογίαν ἐθεράπευσε τήν τριπλῆν ἄρνησιν (Ἰω. 21, 15-17). Ἦ δέν δέχεσαι οὔτε ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐτελειοποιήθη μέ τό αἷμα του; Καί αὐτό ἀποτελεῖ ἓνα ἀκόμη δεῖγμα τῆς σκληρότητός σου. Οὔτε ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος παρενόμησεν εἰς τήν Κόρινθον (Α΄ Κορ. 5, 1-13); Ὁ Παῦλος δέ ὑπέδειξεν ὡς ποινήν τήν ἀγάπην, ἐπειδή εἶδε τήν διόρθωσιν καί τό αἷτιον τῆς διορθώσεως, «διά νά μήν χαθῆ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἶχεν ἁμαρτήσῃ ἀπό τήν ὑπερβολικήν ἐπιτίμησιν» (Β΄ Κορ. 2, 7). Οὔτε ἐπιτρέπεις εἰς τάς νέας χήρας νά ὑπανδρεύωνται, ἐπειδή ἡ ἡλικία των εἶναι εὐκόλον νά παρεκκλίνη πρός τήν ἁμαρτίαν; Αὐτό ὅμως τό ἐτόλμησεν ὁ Παῦλος (Α΄ Τιμ. 5, 14), τοῦ ὁποῖου σύ γίνεσαι διδάσκαλος, ὡσάν νά εἶχες ἀναβῆ μέχρι τόν τέταρτον οὐρανόν καί εἰς ἄλλον Παράδεισον, ὡσάν νά εἶχες

ἀκούσει πιό ἀπόρρητα πράγματα, καί νά εἶχες ὀδηγήσει εἰς τό Εὐαγγέλιον μεγαλύτερον ἀριθμόν ἀνθρώπων.

Ἀλλά αὐτά δέν γίνονται μετά τό βάπτισμα, λέγει κάποιος. Ποία εἶναι ἡ ἀπόδειξις διά τοῦτο; Ἡ παρουσίαζε ἀποδείξεις, ἢ μήν κατακρίνης. Ἐάν δέ τό πρᾶγμα εἶναι ἀμφίβολον, ἄς ὑπερισχύῃ ἡ ἀγάπη πρὸς τόν ἀνθρώπον. Ἀλλά ὁ Νοβᾶτος, λέγει, δέν ἐδέχθη ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶχαν πέσει κατά τήν διάρκειαν τοῦ διωγμοῦ. Καί τί εἶναι αὐτό; Ἐάν μέν δέν εἶχαν μετανοήσει, τότε εἶχε δίκαιον, διότι οὔτε ἐγώ δέχομαι ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δέν μετανοοῦν, ἢ δέν μετανοοῦν ὅσο πρέπει, καί δέν παρουσιάζουν ὡς ἀντάλλαγμα διά τό κακόν τήν διόρθωσιν, καί ὅταν τούς δεχθῶ, τούς τοποθετῶ εἰς τήν ἀνάλογον θέσιν. Ἄν ὅμως δέν δέχεται ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν λυώσει ἀπό τά δάκρυα, δέν θά τόν μιμηθῶ. Καί διατί θά πρέπει νά ἀποτελέσῃ νόμον δι' ἐμέ ἡ μισανθρωπία τοῦ Νοβάτου, ὁ ὁποῖος τήν μέν πλεονεξίαν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ δευτέραν εἰδωλολατρίαν (Ἐφ. 5, 5), δέν τήν κατεδίκασε, ἐνῶ κατεδίκασε τόσον σκληρά τήν πορνεία, ὡσάν νά ἦτο ἄσαρκος καί ἀσώματος; Τί λέγετε; Σᾶς πείθομεν μέ τούς λόγους αὐτούς; Ἐμπρός, ἐλᾶτε μαζί μέ μᾶς, τούς ἀνθρώπους! Ἄς δοξολογήσωμεν μαζί τόν Κύριον. Ἄς μήν τολμήσῃ κανείς ἀπό σᾶς νά εἴπῃ, ἔστω καί ἂν ἔχη πολύ μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τόν ἑαυτόν του· «μή μέ ἀγγίσης διότι εἶμαι καθαρός» (Ἠσ. 65, 5), ἢ «καί ποῖος εἶναι ὅπως εἶμαι ἐγώ; ». Δῶστε καί σέ μᾶς ἀπό τήν λαμπρότητά σας. Ἀλλά δέν σᾶς πείθομεν; Τότε θά κλάψωμεν πρὸς χάριν σας. Αὐτοί μέν λοιπόν, ἂν μέν θέλουν, ἄς ἀκολουθήσουν τόν δρόμον μας καί τόν δρόμον τοῦ Χριστοῦ, ἂν δέ δέν θέλουν, τότε ἄς ἀκολουθήσουν τόν δρόμον των. Ἴσως εἰς ἐκεῖνον νά βαπτισθοῦν ἀπό τήν φωτίαν, τό τελευταῖον βάπτισμα καί τό πιό ἐπίπονον καί πιό μακροχρόνιον, τό ὁποῖον κατακαίει τήν ὕλην, ὡσάν χόρτον, καί ἐξαφανίζει τήν ματαιοδοξίαν κάθε κακίας.

Ἐμεῖς δέ ἄς τιμήσωμεν σήμερα τό βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ καί ἄς τό ἑορτάσωμεν σωστά μέ τό νά εὐφραινώμεθα πνευματικά καί ὄχι νά περιποιούμεθα τήν κοιλίαν μας. Θά εὐφρανθοῦμεν δέ μέ ποῖον τρόπον; «Λουσοῦντες διά νά καθαρισθῆτε» (Ἠσ. 1, 16). Ἄν μέν εἴσθε κόκκινοι ἀπό τήν ἁμαρτίαν καί ὀλιγώτερον κόκκινοι ἀπό τό αἷμα, τότε νά γίνετε λευκοί ὅπως τό χιόνι. Ἄν δέ εἴσθε κόκκινοι καί ἀνθρώποι γεμᾶτοι ἀπό αἷματα, τότε ἄς φθάσετε ἔστω

καί τήν λευκότητα τοῦ μαλλιοῦ. Πάντως καθαρισθῆτε καί φροντίζετε νά καθαρίζεσθε, ἐπειδή μέ τίποτε ἄλλο δέν χαίρεται τόσον πολύ ὁ θεός, ὅσο μέ τήν διόρθωσιν καί τήν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, χάριν τοῦ ὁποίου ἔχουν λεχθῆ τά πάντα καί ἔχουν δοθῆ ὅλα τά μυστήρια, διά νά γίνετε φωτεινά ἀστέρια διά τόν κόσμον (Φιλιπ. 2, 15) καί δύναμις ζωτική διά τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Διά νά παρουσιασθῆτε ὡσάν τέλεια φῶτα εἰς τό μεγάλο φῶς, καί νά μνηθῆτε εἰς τήν φωταγωγίαν ἡ ὁποία πηγάζει ἀπό ἐκεῖ, παίρνοντες φῶς καθαρώτερον καί δυνατότερον ἀπό τήν Τριάδα, τῆς ὁποίας σήμερα ἔχετε ὑποδεχθῆ τήν μίαν ἀύγην ἀπό τήν θεότητα, εἰς τό πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας, εἰς τόν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καί ἡ ἐξουσία εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.